

allò que nosaltres volem que siguin les illes.

Aquest replantejament implica molts de camps d'actuació dins del territori illenc, però jo voldria aturar-me en la problemàtica arquitectònica, perquè la consider molt determinant en la configuració del medi ambient insular, a causa de les seues dues facetes: la de disseny, més pròpiament arquitectònica, i la de planejament urbanístic, amb una incidència més territorial. Ara bé, aquestes dues facetes, les entenc creativament, com configuradors d'un determinat espai i, per tant, condicionadors d'unes determinades relacions socials.

Pensant en aquesta problemàtica i en com han estat d'equivocats els criteris de què parlàvem abans, em refereix al principi a la crisi en l'arquitectura i el planejament fets a Eivissa i Formentera; crisi que pens que compromet tots els eivissencs, però, sobretot, la mateixa figura del professional, de l'arquitecte i de l'urbanista.

Per tant, per causa d'aquesta crisi en la qual, particularment, col·loca l'activitat arquitectònica a les nostres illes, des d'aquestes notes, vull assenyalar la necessitat de revisió dels postulats pels quals els arquitectes ens hem anat movent fins ara, ja que amb la nostra falta de coneixement en moltes de les nostres actuacions, hem contribuït a configurar un medi del qual començam a sofrir les incongruències.

Hem de fugir dels principis d'una comercialització massa escandalosa i de les activitats retroactives i romàntiques cap a les velles imatges que han guiat massa sovint la nostra activitat arquitectònica en aquestes illes i que han ajudat a crear una consciència alienada i alienadora en la qual els avanços han estat, salvant excepcions, molt escassos i nuls.

Hem de reflexionar sobre la dinàmica social en què el fet arquitectònic ha de fer-se realitat. Aquesta dinàmica ve determinada per un factor d'inèrcia social molt important d'un grup no massa sensibilitzat cap a aquestos temes que ha atrofiat els impulsos de tota activitat progressiva i, així, s'ha establert en l'activitat de molts arquitectes una ambigüitat ben patent entre els models de conducta i els mitjans de cultura.

Hem de rebutjar aquesta arquitectura sense significat que estam vivint, arquitectura que no té cap fonament científic i que és allunyada de la realitat a la qual va dirigida i, per tant, amb una incidència en el medi ambient físic i social ben negativa.

Hem d'evitar la dinàmica expressada anteriorment i plantejar-nos l'arquitectura d'una manera exclusivament disciplinada, amb unes actituds exclusivament professionals i creatives, tractant de no caure en les contradiccions abans expressades entre allò desitjat i allò que és possible en termes projectuals. És un

camí difícil, però és l'únic possible perquè l'Arquitectura sigui entesa dignament i perquè la seua incidència en el medi sigui positiva.

Hem de canviar, o, almenys, influir, aquell factor d'inèrcia social de què parlàvem abans. Cal fer comprendre què signifiquen Arquitectura i Urbanisme, explicar què entenem quan parlem d'aquestes dues disciplines. És l'única sortida per no quedar-nos sols en el camí de la projectació.

Hem de pensar que portada en extrem aquesta situació, per mor de com entenem la nostra actuació professional i com la mateixa societat l'entén, es posa en tela de judici l'existència dels professionals, arquitectes o urbanistes.

Per tot això, tornant al principi, interessa que els eivissencs, en general, ens replantegem què volem que sigui la nostra illa i que nosaltres, com arquitectes, replantegem la manera d'entendre la nostra actuació professional, d'entendre l'Arquitectura, en definitiva.

En aquestes notes, parlar de crisi en l'Arquitectura i l'Urbanisme, m'ha servit per a tractar dels problemes físics que afecten el nostre medi ambient. Però, el problema verdaderament important és el social i de degradació de la qualitat de vida que hi ha al rerafons de totes aquestes qüestions i que cada dia es va fent més greu.

Es trist pensar que, com eivissencs,

tots hem contribuït a l'aparició i l'agreujament de tots aquestos problemes. Per tant, va sent hora que prenguem consciència de la situació i rectifiquem, al més aviat possible, els criteris i plantejaments que ens han portat a la situació en què ens trobam i, així, puguem aconseguir un equilibri entre el creixement i el respecte per tot el que ens queda de les nostres coses, sigui societat, cultura, paisatge o arquitectura.

SALVADOR ROIG PLANELLAS,
Arquitecte

La normalització de l'ús de la llengua nadiua dins l'àmbit religiós de les Pitiüses

per Antoni Costa Bonet

Es va a la promoció i a l'enaltiment de la nostra llengua i de la nostra cultura en tots els aspectes de la vida. La nostre parla no ha de limitar-se a ser una vivència solament folklòrica o col·loquial. Aquest punt és de candent actualitat. Els "signes dels temps" ens conviden a fer-hi una ben acurada i serena reflexió.

En tots els espais de l'àmbit religiós cal que la nostra llengua tenguí el lloc honorós i just que li pertoca. Això no exclou l'ús equitatiu del castellà, allà on hi ha molts fidels, molta gent que tenen per llengua nadiua l'avantdit idioma.

Han tenguut ressonància les jornades de reflexió sobre la presència de l'Església al País Valencià, organitzades per la Vicaria de forma permanent, del clergat de la Diòcesi de Segorbi-Castelló; i dirigides per Joaquim García i Roca, de la Facultat de Teologia de València. Entre altres resolucions es va decidir la normalització de la llengua en tot l'àmbit del ministeri. I en el Butlletí Oficial del Bisbat, el bisbe Josep M.ª Caçes i Deordal, amb els consells de govern i arxiprests, ha publicat un comunicat

que, entre altres coses, diu: "Vos preguem a tots vosaltres, preveres i fidels del poble de Déu, que fometeu l'ús de la nostra llengua en les vostres assemblees eucarístiques, en l'administració dels sagraments i en llur cataquis, als llibres dels vostres arxius parroquials i a les vostres publicacions".

No podem inhibir-nos. Tots hem de demostrar l'estima sincera de la llengua nadiua i del nostre ingent i excel·lent patrimoni cultural, posant en pràctica les recomanacions conciliars. Ja diguérem en el nostre article "La llengua nadiua i el ministeri de la Paraula" (revista *Eivissa*, núm. 5) que "els fidels tenen un cert dret connatural que en la Litúrgia i en el ministeri de la Paraula, s'usi la llengua pròpia, la que ells entenen millor i que en veritat senten, i la tenen arrelada dins el cor", i que "en la llengua nadiua, (l'ús) tindrà més caràcter d'intimitat, més nirvi, més vitalitat, més espontaneïtat, més eficàcia per arribar al fons del cor".

ANTONI COSTA BONET